

A person wearing a light blue robe is holding a small white lamb. The person's hands are visible, gently cradling the lamb. The background shows a misty, mountainous landscape with green hills and a large, rocky cliff face under a soft, hazy sky. The overall mood is peaceful and serene.

# Béke

Krisztus  
királyságán  
keresztül

# Béke Krisztus királyságán keresztül

*Akkor a menny alatt lévő minden királyság hatalma, ereje és nagysága a Magasságos szent népének lesz adva. Az ő királysága örökké fog tartani, és minden uralkodó szolgálni fogja és engedelmeskedni fog neki.*  
**Dániel 7:27**

A történelem lapjait a háború vére foltozza be. A nemzetek közötti vitákat szinte kivétel nélkül a csatatéren döntötték el. A látnokok és a bölcsek elképzelték egy napot, amikor ez a kegyetlen és értelmetlen gyakorlat véget ér, és a föld népei egy ésszerű és igazságos módszert fogadnak el egymás közötti együttélésükre. A Biblia prófétái, Isten Szent Szellemének ihletésére írva, megjövendölték egy ilyen időt, elmagyarázva, hogy ez egy olyan világkormány vagy uralom létrehozásával fog bekövetkezni, amely minden nemzet népére önkényesen igazságos és jóságos törvényeket fog rákényszeríteni, amelyek betartása révén biztosítva lesz az egyetemes és tartós béke.

A Biblia próféciai, amelyek a világkormány alatt bekövetkező békés időről szólnak, biztosítékot adnak arra, hogy az isteni terv nem fog megghiúsulni, mert az ígéret királysága egy szó szerinti és hatalmas kormány

lesz, tökéletesen szervezett és hatalmas erővel felruházva, hogy a próféciaokban ráruházott minden feladatot elvégezzen. Ez Krisztus királysága; és a Biblia szerint Krisztus királysága egy igazi kormány. E királyságról és Krisztusról, annak legfőbb uralkodójáról a próféta így jövendölte: „Uralmának és békéjének növekedésének nem lesz vége.” Ézsaiás 9:6,7

A jövőbeli világkormány, amely Krisztus királysága lesz, a Biblia egyik kiemelt témája. Az Ószövetség prófétái lelkesen jövendölték meg és írták le ezt az isteni erővel rendelkező uralkodást. Az egyik első utalás rá Jákóbtól származik, aki halálos ágyán így prófétált: „Júda oroszlánkölyök: a zsákmányból emelkedtél fel, fiam; lehajolt, meglapult, mint az oroszlán, mint az öreg oroszlán; ki ébreszti fel őt? A jogar nem távozik Júda-tól, sem a törvényhozó a lába közül, amíg el nem jön a Silo; és hozzá gyűlik a nép.” Mózes első könyve 49:9,10

Ezt a próféciát akkor mondták ki, amikor Jákób és családja Egyiptomban tartózkodott. Abban az időben Egyiptomban a leselkedő oroszlán volt a királyi hatalom és az uralkodási jog szimbóluma. Így a Júda-t „lecsapódó oroszlánként” ábrázoló prófécia képi módon fejezte ki, hogy Izráel ebből a királyi törzséből fog származni az, akiről Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megígérte a „Magot”, aki a Messiás és a Király lesz. Ennek a jövőbeli Királynak Jákób prófétai módon a „Silo” címet adta, ami „békés” jelent. Az a prófeciája, hogy a „népek összegyűlése” Silohoz fog történni, egyszerűen azt jelentette, hogy ez a Jehova által

küldött Uralkodó, mint a Béke Fejedelme, békét hoz a nemzeteknek.

Ézsaiás megjövendölte ennek a nagy királynak a születését és végső uralkodói felemelkedését, mondván: „Gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk; és az uralom az ő vállán lesz; és az ő neve lesz: Csodálatos, Tanácsadó, Hatalmas Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme.” (Ézsaiás 9:6). Prófécijának későbbi részében Ézsaiás a földre érkező Uralkodóra Jehova „Karjaként” utalt, és megjövendölte, hogy ez a „szent Kar” minden nemzet szeme láttára megmutatkozik, és hogy „a föld minden táján” meglátják „Isten üdvösségét”. Ézsaiás 52:10

A Messiási királyság egyetemességéről Dávid így írt: „A világ minden vége emlékezni fog és az Úrhoz fordul; és a nemzetek minden nemzetsége imádni fog előtted. Mert a királyság az Úré (Jehováé), és ő a kormányzó a nemzetek között.” (Zsoltárok 22:27,28). Dávid Jehova királyságáról is írt: „Minden cselekedeted dicsér téged, Uram, és szentjeid áldanak téged. Beszélnek királyságod dicsőségéről és hatalmadról, hogy az emberek fiainak hirdessék hatalmas cselekedeteidet és királyságod dicsőséges fenségét. Királyságod örök királyság, és uralkodásod minden nemzedékre kiterjed.” Zsoltárok 145:10-13

Dániel egy próféciaiban, amely az első világháború előtt Európában trónra lépett, a régi Római Birodalom különböző tartományait irányító uralkodókra vonatkozott, így írt: „Ezeknek a királyoknak idején a mennyek Istene felállít egy királyságot, amelyet soha nem fognak elpusztítani; és ez a királyság nem kerül

más népek kezébe , hanem szétzúzza és elpusztítja mindazokat a királyságokat, és örökké fennmarad.”  
Dániel 2:44

## Az Újszövetségben

Csak néhányat idéztünk az Ószövetségben rögzített sok ígéret közül, amelyek a királyságra vagy kormányra vonatkoznak, amely Isten megfelelő idejében fog uralkodni a világon. Az Újszövetség ugyanazzal a megnyugtató királysági témával folytatódik. Az angyal, aki bejelentette Jézus születését, így szólt a pásztorokhoz: „Ne féljete... mert ma született nektek Dávid városában egy Megváltó, aki az Úr Krisztus.” Hirtelen a mennyei sereg sokasága énekelt: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön, az embereknek jóakarata.” (Lukács 2:10,11,14). Az angyal azt is mondta, hogy ez a bejelentés Krisztus, az ígért Messiás születéséről jó hír, amely végül „minden néphez” eljut.

Az Újszövetségben a Messiásra, a Királyra és az általa létrehozandó királyságra való hivatkozások nem kizárólag próféciák jellegűek, mert azok az Ószövetségi jövendölések beteljesülésének kezdetét jelzik. Míg például az Ószövetség megjövendölte, hogy eljön a Király, az angyal a pásztoroknak bejelentette, hogy most megszületett. Istennek az emberek iránti jóakarataának ez az első kifejezése, ígéreteinek beteljesüléseként, most már valósággá vált.

Keresztelő János, a próféták utolsója, szintén a beteljesült próféciáról beszélt. Azt mondta: „Térjetelek meg, mert közel van a mennyek országa!” (Máté 3:2). Dániel próféta megjövendölte, hogy a mennyek Istene felállít egy királyságot. Egy királyságban királynak kell lennie, és most a mennyek Istene által megígért Királyi Felség Jézus Krisztus személyében megjelent.

Jézus hirdette: „Térjetelek meg, mert közel van a mennyek országa.” (Máté 4:17). E szöveg szó szerinti fordítása arra utal – ahogyan azt Keresztelő János is hirdette –, hogy a mennyei Isten által megígért királyság királya eljött, és „közel van”, vagyis Izráel népe között van. Amikor Jézus tanítványait szolgálatra küldte, így bízta meg őket: „Menjetek, és hirdessétek: közel van a mennyek országa.” Máté 10:7

Izráel népe tudott Isten országáról szóló ígéreteiről. Ez különösen igaz volt a nemzet vallási vezetőire, a farizeusokra és másokra. Tudták, hogy sokan Jézust tartják az ígért Királynak, aki ebben az országban fog uralkodni, és azt kérdezték tőle: „Mikor jön el Isten országa?” Jézus így válaszolt: „Isten országa nem jön meg látható jelekkel (a margóban szereplő fordítás szerint: »külső jelekkel«). Nem is mondják majd: Íme, itt van! vagy: Íme, ott van! Mert íme, Isten országa bennetek van (a margón: »közöttetek«).” Lukács 17:20,21

A farizeusoknak alig volt vagy egyáltalán nem volt hitük abban, hogy Jézust Izráel Istene küldte a világra a Messiási Királyság felállítására. Nem tudták elképzelni, hogy bárki is végrehajthatna egy ilyen feladatot anélkül, hogy egy hatalmas sereg támogatója,

amellyel leigázhatná a Római Birodalmat, és kiszabadíthatná Izráel nemzetét a császárok rabságából. Jézus érzékelte, mi jár a fejükben, ezért magyarázta el, hogy az a királyság, amelynek ő lesz a királya ( ), nem ilyen módon fog felállítódni. Nem fog eljönni – mondta –, olyan külsőséges pompával és dicsőséggel, amelyet a világ megszokott látni egy hódító uralkodótól.

Tudva, hogy a farizeusok kételkedtek abban, hogy ő Jehova ígért Királya, Jézus a görög szöveg helyes fordítása szerint tovább magyarázta, hogy a mennyek királyi fensége közöttük van, természetesen magára utalva. Ez merész kijelentés volt, amit ezeknek a képmutató vallási vezetőknek a szemébe vágott, de jó bizonyosság volt számukra, bár közülük kevesen, ha egyáltalán valaki, hitte el.

Ennek a szövegnek a rossz fordítása nagy zavart okozott azzal kapcsolatban, hogy mi is valójában a mennyek országa. Egy fordításban így szerepel: „A mennyek országa bennetek van.” Azok, akik nem hisznek Isten ígéreteiben, miszerint egy szó szerinti, világméretű kormányt fog létrehozni a földön, amely békét és örömet hoz az emberiségnek, rávetették magukat erre a félrefordított szövegre, hogy megpróbálják bizonyítani, hogy a Biblia Isten országáról szóló tanúsága csupán egy egészséges, istenfélő szív- és elmeállapotra utal, amelyet azok az egyének szereznek meg, akik engednek Jézus erkölcsi és etikai tanításainak hatásának, mint például azoknak, amelyek a hegyi beszédében szerepelnek. Azt mondják, hogy Krisztus királyságának

megjövendölt „növekedése” abban nyilvánul meg, hogy egyre többen engedelmeskednek Krisztusnak, és igyekeznek betartani parancsolatait.

Ennek a nézőpontnak az ellentmondása azonnal nyilvánvalóvá válik, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy a szóban forgó „ ” kijelentést a farizeusoknak tette, olyan embereknek, akiket Jézus többször is képmutatóknak, fehérre meszelt sírkamráknak és az ördög gyermekeinek nevezett. Hogyan lehetne Isten országa ilyen emberek szívében? De amikor rájövünk, ahogy már említettük, hogy Jézus valójában azt mondta, hogy a mennyei Isten által megígért, előre meghirdetett királyság királya a farizeusok között van, akkor a gondolat egyértelművé válik, és összhangban áll a Szentírás általános tanúságtételével ebben a kérdésben.

Úgy tűnik, hogy véges elméinknek, amelyek bukottak és tökéletlenek, nehéz hitet gyakorolni abban az elképzelésben, hogy a Teremtő valaha is bármit is tenne az emberi teremtményeiért. Ez a hit hiánya Istennek vallott népének részéről minden korszakban megnyilvánult. Azt képzelték, hogy Isten ígéretei emberi erőfeszítések révén teljesülnek be; hogy az ígéretek csupán azt jelentették, hogy Isten jóváhagyó pecsétjét helyezi arra, amit emberi szolgálói helyesnek tartottak, és buzgóságukban igyekeztek megvalósítani.

Mivel Jézust ellenségei megölték, és évszázadok teltek el anélkül, hogy látható és szó szerinti királyságot alapított volna, annak ellenére, hogy feltámadt a halálból, könnyű és természetes volt arra

a következtetésre jutni, hogy a Biblia királyságra vonatkozó ígéretei csupán arra vonatkoztak, amit Jézus követői elérhettek. E hit- és megértéshiány miatt félrevezető elképzelések alakultak ki. A vallásos keresztények nagy tömege végül egyesült a világi kormányokkal, és ezt a szentségtelen szövetséget kereszténységnek ( ) vagy Krisztus királyságának nevezték. Milliók mások, különösen a korszak utóbbi éveiben, felkarolták azt az elképzelést, amint már említettük, hogy Krisztus királysága csupán egy igazságos befolyás, vagy szent ösztönzés a keresztény hívők szívében.

## **Nem e világból való**

Amikor Jézust ellenségei Pilátus elé vitték, azzal vádolták, hogy királynak vallotta magát. Egy ilyen állítás, ha igaz lenne, a Római Birodalom elleni árulás büntetével vádolná őt. Jézus elismerte, hogy azért jött a világra, hogy király legyen, de így magyarázta: „Az én országom nem ebből a világból való (görögül „kosmos”, társadalmi rend): ha az én országom ebből a világból való volna, akkor az én szolgálaim harcolnának, hogy ne adják át engem a zsidóknak; de most az én országom nem innen való.” János 18:36,37

Jézus azon kijelentése, miszerint az ő országa nem e világból való, és ha az lenne, szolgálai harcolnának, isteni elítélés alá helyezi mindazokat a katonai műveleteket, amelyeket Krisztus nevében támogatnak és hajtanak végre, és amelyek állítólag az ő országának érdekeit szolgálják. Jézus által megfogalmazott e cselekvési szabály szerint az

évszázadok során vívott úgynevezett szent háborúk egyáltalán nem voltak szentek, hanem szentségtelenek, és Isten által nem engedélyezettek.

Ezenkívül Jézus magyarázata, miszerint az ő országa nem e világból való, azt jelenti, hogy az „kereszténységnek” nevezett emberi civilizációs koncepció, amely Krisztus országát jelenti, téves elnevezés volt, és valójában Krisztus valódi országának hamisítványa. Ezért az összes filozófia, amely ravaszul alkalmazta a Biblia királyságra vonatkozó ígéreteit az emberiség valamelyik fondorlatos törekvésére egy jobb világ megteremtése érdekében, nem állt összhangban Isten ígéreteinek beteljesítésére vonatkozó isteni tervvel, sőt, ellentétes volt azzal.

Nem volt érvényes ok arra, hogy a Biblia őszinte és tiszteletteljes tanulmányozói elmerüljenek ezekben az emberi filozófiákban, vagy azok által félrevezessék magukat, mert Jézus egyértelművé tette, hogy senki ne számítson arra, hogy királysága a jelen korszakban megvalósul. Csak néhány nappal azelőtt, hogy Jézus Pilátusnak elmondta, hogy királysága nem e világból való, egy példabeszédet mondott tanítványainak, amelynek célja ugyanazt a fontos igazságot tanítani nekik. A példabeszéd egy bizonyos nemesről (aki Jézust szimbolizálja) szólt, aki távoli országba ment, hogy királyságot vegyen át, majd visszatérjen. A példabeszéd bevezetője elmagyarázza, hogy Jézus azért mesélte el, mert tanítványai azt hitték, hogy királysága azonnal megjelenik. Lukács 19:11,12

## A tanítványok reménye

Jézus tanítványai teljes mértékben hittek abban, hogy ő a Messiás, a nagy Király, akiről az Ószövetség prófétái jövendöltek. Hittek abban, hogy azért jött, hogy megalapítsa az ígéret királyságát, azt a „kormányzást”, amelynek hatása kiterjed az egész földre, és békét és boldogságot hoz az egész emberiségnek. Ebben a hitükben igazuk volt. De azt várták, hogy Jézus azonnal felállítja ezt a csodálatos és hatalmas kormányt. Ebben tévedtek, amint azt a „bizonyos nemesember” példázata is megmutatta.

Jézus tanítványainak ez a téves nézőpontja teljesen megbocsátható volt, hiszen ő vezette őket arra a hitre, hogy kiemelt szerepet fognak betölteni az ő királyságában, és Isten tervéről alkotott korlátozott elképzelésükben ez azt jelentette, hogy Krisztus királyságát szükségszerűen még az ő földi életük során kell felállítani. Hogyan is remélhették volna másképp, ahogyan gondolták, hogy Jézussal együtt uralkodhatnak a királyságban? Hogyan teljesülhetett volna másképp Jézus ígérete: „Ne féljete, kicsiny nyáj, mert Atyátoknak tetszik, hogy nektek adja a királyságot”? Lukács 12:32

Az apostolok nagyon aggódtak amiatt, hogy Jézussal együtt uralkodhatnak-e az ő királyságában, és sok vitát folytattak erről egymás között. Jakab és János különösen arra törekedtek, hogy kedvező pozíciókat szerezzenek a királyságban, és anyjukon keresztül megkérdezték Jézust, hogy egyikük ülhet-e a jobb, a másik pedig a bal oldalán a királyságában. Jézus nem

mondta, hogy nem lehetnek vele az ő királyságában, mert okot adott nekik arra, hogy elhiggyék, hogy ott lesznek. Csak felhívta a figyelmüket arra a magas árra, amelyet meg kell fizetniük azért, hogy vele lehessenek. Megkérdezte: „Képesek vagytok-e inni abból a pohárból, amelyből én iszom, és megkeresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én is megkeresztelkedem?” Válaszuk az volt: „Képesek vagyunk.” Máté 20:20-22

Jézus így válaszolt Jakabnak és Jánosnak: „Valóban innátok az én poharamból, és megkeresztelkednétek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem; de hogy az én jobb om és balom oldalán üljetek, nem az én dolgom adni, hanem azoknak adatik, akiknek az Atyám előkészítette.” (Máté 20:23). Így tehát, bár Jézus nem ígért e két szeretett apostolnak konkrét pozíciót az ő királyságában, elmagyarázva, hogy nincs hatalma ilyen kinevezéseket tenni, megerősítette azon megértésüket, hogy osztozni fognak vele a királyság uralkodásában, ha bebizonyítják érdemességüket azzal, hogy megisszák az ő „csészéjét”, és megkeresztelkednek az ő „keresztelésével”.

Bár kijelentették, hogy „képesek”, vagyis hajlandók teljesíteni ezeket a követelményeket, kétséges, hogy akkoriban megértették-e, mit is jelent pontosan Jézus „poharának” megivása és az ő „keresztelésével” való megkeresztelkedés. Ahogyan az később az Újszövetségben kiderült, Jézus arra hívta tanítványait, hogy szenvedjenek és haljanak meg vele együtt. Ha ezt megértették volna, tudták volna, hogy

semmiképpen sem lehetnek Jézussal az ő királyságának dicsőségében, amíg fel nem támadnak a halálból, és ezt tudták, hogy csak a következő korszak végén fog bekövetkezni. János 11:24; Máté 13:39

Jézus „kehelye” a szenvedés és a halál kehelye volt, és ő hűségesen megitta annak keserű maradékát is. „Keresztsege” a halál keresztsege volt, amelynek János Keresztelő által végzett vízbe merítése csupán szimbóluma volt. Pál így írt: „Nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik Jézus Krisztusba keresztelkedtünk, az ő halálába keresztelkedtünk?” (Róma 6:3). Semmi sem világosabb a Bibliában, mint az a tény, hogy Jézus tanítványait ebben a korszakban arra hívják, hogy kövessék az önfeláldozás útját, akár a halálig is. A tanítványság ezen feltételeihez kapcsolódnak azok az ígéretek, amelyek szerint azok, akik hűségesnek bizonyulnak hozzájuk, vele együtt uralkodnak majd az ő országában.

Pál így ír: „Hűséges ez a mondás: ha vele együtt meghaltunk, vele együtt élünk is; ha szenvedünk, vele együtt uralkodunk is.” (2 Timóteus 2:11–12). És még: „Ha pedig gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk – Isten örökösei és Krisztussal együtt örökösök, ha valóban osztozunk az ő szenvedéseiben, hogy az ő dicsőségében is osztozhassunk.” (Róma 8:17). Feltámadása után Jézus így szólt: „Aki győz, annak megadom, hogy üljön velem az én trónomon, amint én is győztem, és leültem az Atyámmal az ő trónjára.” (Jelenések 3:21). Jézus azt is mondta: „Légy hűséges a halálig, és adok neked az élet koronáját.”

(Jelenések 2:10). És ott van még az a csodálatos ígéret ezeknek a hűségeseknek, hogy a „első feltámadásban” felkelnek a halálból, hogy „ezer évig éljenek és uralkodjanak Krisztussal”. Jelenések 20:4,6

## **A Lélekből született**

A János 3:1-13-ban olvashatunk Nikodémusról, Izrael egyik vezetőjéről, és arról, hogy éjszaka meglátogatta Jézust, hogy többet megtudjon tanításairól. Jézus elmagyarázta Nikodémusnak, hogy az embernek újjászületnie kell ahhoz, hogy beléphessen Isten országába. Ez nagyon furcsának tűnt Nikodémus számára, és megkérdezte, hogyan lehetséges ez. Jézus nem a természetes születésre utalt, hanem a Lélekből való születésre. Elmagyarázta ennek az izraeli vezetőnek, hogy azok, akik a Lélekből születnek, olyanok, mint a szél; vagyis hatalmasak, mégis láthatatlanok.

Nikodémus természetesen nem értette teljesen, mit értett Jézus ezen, de Jézus és az apostolok későbbi tanításainak fényében ma már világosan láthatjuk, hogy azoknak, akik vele együtt uralkodnak az országban, először természetük megváltozását kell átélniük, ahogyan ő is tette. Jézus feláldozta testét, emberségét a világ életéért. (János 6:51). Éppen az ő emberi életének feláldozása biztosította az emberiség megváltását, és garantálja mindenkinek a lehetőséget, hogy Krisztus királyságának idején visszanyerje az életet. (Zsidók 2:9; 1 Timóteus 2:3-6). És miután testében meghalt, Jézus dicsőséges isteni lényként

támadt fel a halálból, és minden hatalom adatott neki a mennyben és a földön. Zsidók 1:1-4; Máté 28:18

Azok, akik Jézussal együtt szenvednek és meghalnak, és a feltámadáskor felmagasztaltatnak, hogy vele éljenek és uralkodjanak, szintén átélnek egy természetbeli változást az embertől az isteni felé. Péter azt írta, hogy „nekünk rendkívül nagy és drága ígéretetek adatnak”, hogy ezek által „részesüljünk az isteni természetben”. (2 Péter 1:4). Péter a keresztényekről is írta, hogy a Mennyei Atya „újra született minket élő reménységre, Jézus Krisztus feltámadásán keresztül a halhatatlan, szennyezetlen és el nem múlandó örökségre, amelyet a mennyben tartanak fenn számotokra (margó: számunkra).” 1 Péter 1:3,4

Az ilyen ígéretetek, amelyek félreértelmezése miatt téves hit alakult ki, miszerint mindazok, akik Jézus Krisztus által üdvözülnek, az örökkévalóságot a mennyben fogják tölteni. De ez egyáltalán nem így van. Ezek a mennyei ígéretetek csak azoknak szólnak, akik Jézus nyomdokaiba lépnek; azoknak, akik megtagadják önmagukat, felveszik keresztjüket, és követik őt az áldozati halálba. (Máté 16:24). Nem azért hívják őket így áldozatra, hogy elnyerjék az üdvösséget, hanem hogy méltók legyenek arra, hogy Krisztussal együtt éljenek és uralkodjanak abban a dicsőséges, megígért királyságban: abban a királyságban, amely békét teremt a földön, és egészséget, örömet és örök életet biztosít mindazoknak, akik engedelmeskednek igaz törvényeinek.

Ezt a mennyei dicsőségbe való felemelkedést értette Jézus a „Lélekből való születés” alatt (János 3:5,6). Míg a Mester minden igazi követője ebben az életben megkapja ezt a mennyei reményt, a szellemi születés csak a feltámadáskor valósul meg. Ez összhangban van Jézus magyarázatával, miszerint azok, akik a Lélekből születtek, akárcsak a szél, láthatatlanok az emberi szem számára, és hatalmasak. Jézussal együtt ez a csoport, amelyet elhívtak a világból, és amely a jelen korszakban hűségesnek bizonyult, fogja alkotni a Messiási Királyság szellemi szakaszát. A búza és a konkoly példázatában Jézus ezekről „a királyság gyermekeiként” beszél, és elmagyarázza, hogy „ragyogni fognak, mint a nap az Atyjuk királyságában”. Máté 13:25-30, 36-43

## **A királyság „kulcsai”**

A meghívás, hogy kövessük Jézus nyomdokaiba, és így jogosultak legyünk az ő királyságában való örökségre, az evangéliumon keresztül érkezik: a Jézuson keresztül történő megváltás jó híre és az élet lehetősége, amely az ő királyságának eszközei révén jut el az emberekhez. Jézus elmagyarázta, hogy csak az önmegtágadás által válhat valaki a tanítványává (Máté 16:24). De az áldozat szűk útja valójában csak pünkösdkor nyílt meg, ami Jézus halála és feltámadása után történt ( ).

Jézus megígérte Péternek, hogy átadja neki a mennyek országának „kulcsait”; így Péter volt az, aki pünkösd napján hirdette az örömhírt, és hivatalosan megnyitotta az ország kapuit. (Máté 16:19). Ezt a zsidó

hívők nevében tette. Később Péter volt az is, aki elsőként hirdette az ország evangéliumát a pogányoknak. Ez Cornelius, az első megtért pogány otthonában történt. Így Péter használta az ország kulcsait.

Ez nem azt jelentette, hogy a mennyország pünkösdkor jött létre, ahogyan sokan tévesen hiszik. Egyszerűen azt jelenti, hogy megkezdődött azok kiválasztása, akik Jézussal együtt fognak uralkodni a mennyországban. A mennyország kulcsai, amelyeket Péter használt, a mennyországban való uralkodás lehetőségének kulcsai voltak, mint Krisztussal közös örökösök. Az út ehhez a magas pozícióhoz a mennyországban nehéz. Pál azt mondta, hogy „sok megpróbáltatáson” keresztül juthat be bárki a mennyországba. Apostolok cselekedetei 14:22

Azok, akiket Isten hív el erre a magas pozícióra a királyságban, általában nem a világ nagyjai, hatalmasságai vagy nemesei, bár ezekkel szemben nincs megkülönböztetés. Csak arról van szó, hogy jelenlegi tiszteletre méltó és hatalommal járó pozíciójukban a „keskeny út” feltételei túl drágának tűnnek. Jakab így írt: „Hát nem a hitben gazdag szegényeket választotta-e ki Isten, akik az ő országának örökösei, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?” (Jakab 2:5). De akár gazdagok, akár szegények, akár kicsik, akár nagyok e világ mércéje szerint, Jézus azt tanította, hogy mindenkinek „kicsiny gyermekekké” kell válnia – alázatosnak, ártatlannak, gyermeki lélekűnek –, hogy beléphessen az országba. „Az ilyeneké” – mondta – „a mennyek országa” (Máté

18:3; Márk 10:14,15). Jézus itt nem azt mondta, hogy az ország csecsemőkből fog állni.

## **Keresztelő János**

Jézus azt mondta: „A nők közül születettek közül nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál; mindazonáltal a mennyek országában a legkisebb is nagyobb nála.” (Máté 11:11). Ha a mennyek országába való belépés – amint azt a hagyományos teológia tanítja – a pokol tüzétől való menekülés eszköze lenne, milyen furcsa lenne ez a kijelentés Jézustól. De hála Istennek, hogy van egy ennél jobb megértése az országról. Itt, mint oly sok más esetben, Jézus a „mennyek országa” kifejezést használja annak a dicsőséges, ígéretes kormányzásnak a szellemi vagy mennyei szakaszára, amely végül minden nemzet felett fog uralkodni és megáldja azokat; és Keresztelő Jánosnak nem lesz része az ország mennyei szakaszában.

„A törvény és a próféták Jánosig voltak” – mondta Jézus –, „azóta hirdetik az Isten országát” (Lukács 16:16). A Sínai-hegyen adott Törvényhez és az annak engedelmeskedéséért felajánlott jutalmakhoz kapcsolódóan az Úr így szólt Izrael népéhez: „Ha valóban hallgattok az én szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, ... akkor nekem papok királysága és szent nemzet lesztek” (2Mózes 19:5,6). A nemzet egésze nem felelt meg ennek az ígért pozíciónak, mint papok királysága. De a próféták és más hűségesek, mint egyének, igen. Valóban, az ókori ősatyák, bár nem álltak az írott Törvény alatt, hűségesek voltak az

általára hirdetett előírásokhoz, és Isten be fogja tartani az ígéretét velük szemben.

Mindezek az „ősi méltóságosok” hűségesen szolgálták Istent, mert hittek a Messiási királyság ígéreteiben. Isten nem mennyei reményt tartott fenn számukra. Várakozásuk az volt, hogy emberként visszatérjenek az életbe a földön. Pál sokukat felsorolja a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében, és beszámol az igazságosságért való szenvedésükről, valamint elmagyarázza, hogy kitartottak és meghaltak, abban a hitben, hogy „jobb feltámadásuk” lesz. (Zsidók 11:35, 39–40). Ez a jobb feltámadás az emberi tökéletességet és a nép között tanítói és vezetői pozíciót jelenti majd.

Jézus így szólt a korabeli emberekhez: „Sírás és fogcsikorgatás lesz, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és az összes prófétát (beleértve Keresztelő Jánost, a próféták utolsóját) az Isten országában, magatokat pedig kiteszítva. És jönnek majd keletről, nyugatról, északról és délről, és leülnek az Isten országában.” Máté beszámolója szerint leülnek majd „Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal”. Máté azokat is „az ország gyermekeinek” nevezi, akiket „kiteszítanak”. Lukács 13:28,29; Máté 8:11,12

Az „Isten országának gyermekei”, azok, akik a Törvény iránti hűségük révén alkalmasak lettek volna arra, hogy „papok országát” alkossák, a halálból feltámadásukkor nagy csalódást fognak érezni, amikor rájönnek, hogy nem foglalják el ezt a megtisztelő pozíciót. Csalódásukat a „sírás és fogcsikorgatás” kifejezés írja le. De Jézus elmagyarázza, kik fogják

betölteni ezt a pozíciót. Az Ősi Hősök lesznek azok: „Ábrahám, Izsák, Jákób és az összes próféta”. Az emberek hozzájuk fognak fordulni abban az értelemben, hogy elismerik őket a Messiási Királyság képviselőinek, amely akkor fogja irányítani a földi ügyeket.

Ők lesznek tehát Krisztus királyságának földi fázisa. A 45. zsoltár 16. versében azt olvassuk, hogy ők „földi fejedelmekké” lesznek. Míg Keresztelő János nem lesz Jézussal a királyság mennyei fázisában, ő lesz az egyik ilyen földi „fejedelem”, aki képviselni fogja a mennyei uralkodókat, Krisztust, és azokat, akik hűségesen szenvedtek és haltak meg, követve az önfeláldozás útját.

Így Krisztus királyságának szervezeti felépítése teljes lesz. Személyzete – mind a mennyei, mind a földi szakaszban – előzetesen próbára lett téve és kiképezve, és feltámadt a halálból, hogy elfoglalja helyét uralkodóként és tanítóként abban a királyságban. Jézus volt az első, akit feltámasztottak a halálból, és a jelen korszak során ő felügyelte társorököseinek elhívását és kiképzését. Ő szolgált ügyvédjükként a mennyei kegyelem trónja előtt. Ő volt a Jó Pásztoruk, Tanácsadójuk és Vezetőjük. Ő volt Uruk és Mesterük, Fejük.

Miután befejeződött társorökösök elhívásának és kiképzésének munkája, és megvalósult feltámadásuk a halálból és felmagasztalásuk az isteni természetbe, akkor eljön emberi képviselőik, a „hercegek” „jobb feltámadása”, és együtt, harmonikusan és

dicsőségesen, a régóta ígért királyság e két szakasza kezd működni.

Lesz egy „nagy sokaság” szellemi „szolgákból” is a királyságban. Ezekről azt mondják nekünk, hogy a trón „előtt” lesznek, nem „a” trónon, nem uralkodók a királyságban. Míg a Szentírás nem mondja meg konkrétan, hogy pontosan hogyan fognak szolgálni, úgy tűnik, hogy a királyság mennyei és földi fázisai közötti összekötő szerepet fognak betölteni. Ezt a „nagy sokaságot” a Jelenések 7:9, 10, 13–17 írja le.

Milyen teljes és tökéletesen szervezett „királyság”, vagy kormányzat lesz ez! A Mikás 4:1-4-ben szimbolikusan az „Úr házának hegyeként” írják le. A hegy a királyság szimbóluma, a ház pedig Isten uralkodó családja, vagy uralkodó háza. Ebben a próféciában a királyság két fázisát „Sion”, a szellemi, és „Jeruzsálem”, a földi szimbólumok jelképezik. A prófécia kijelenti, hogy az „utolsó napokban” az „Úr házának hegye a hegyek tetején áll majd, ... és az emberek oda özönlenek majd”.

Az Ézsaiás 2:2,3-ban rögzített hasonló próféciában ez áll „Minden nemzet oda fog özönlani, és sok nép eljön, és azt mondja: Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házába; és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein fogunk járni; mert Sionból (Krisztus és az ő nyomdokaiba lépő követői) fog kijönni a törvény, és az Úr szava Jeruzsálemből (az Ősi Érdemesek).”

A Mikás 4:3 így folytatódik: „Ő”, az Úr, a nagy Király és Bíró, „ítélni fog sok nép között, és megfedd a távoli

erős nemzeteket.” Milyen nyilvánvaló ebből, hogy Krisztus királysága erős ellenőrzést fog gyakorolni az emberek ügyei felett, sőt „megfedd” azokat az erős nemzeteket is, amelyek eleinte nem hajolnak térdre igazságos uralma előtt. Lehetetlen összeegyeztetni az ilyen prófeciákat azzal a téves elméletével, hogy Isten királysága csupán egy igazságos szellem az egyének szívében.

A próféta folytatja: miután megtanulták az Úr útjait Krisztus királyságának uralma alatt, és ha szükséges, „megfeddték” vagy fegyelmezték őket ebben a folyamatban, a nemzetek „kardjaikat ekékké, lándzsáikat metszőkéssé alakítják: nem emel nemzet kardot nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Mindenki a szőlőjében és a fügefájánál ül majd, és senki sem fogja őket megijeszteni, mert a Seregek Urának szája mondta ezt.” Miká 4:4

## **A Királyság alattvalói**

Amellett, hogy Krisztus királyságának van szellemi és földi fázisa, vannak benne uralkodók és uralkodottak, az alattvalók is. A Biblia tanulmányozásában fontos megjegyezni ezt a különbséget. Amikor Jézus megígérte tanítványainak, hogy vele lesznek az ő királyságában, a királyság uralkodó aspektusára utalt, arra, hogy ők „királyok és papok” lesznek vele együtt a királyságban. (Jelenések 5:10; Jelenések 20:4,6). A kereszten lógó tolvaj arra kérte Jézust, hogy emlékezzen rá az ő királyságában, és Jézus így válaszolt: „Bizony mondom neked ma, velem leszel a paradicsomban.” (a vessző elhelyezése sok

fordításban helytelen). (Lukács 23:43). Ez egy ígéret volt a tolvajnak, hogy ő is a királyság alattvalói közé tartozhat.

Azért használta Jézus itt a „paradicsom” szót, mert az ő királysága az egész földön helyreállítja a paradicsomi állapotokat. Első szüleink megszegték Isten törvényét, és kiűzték őket a paradicsomból, de Isten akarata vagy törvénye a királyság által újra meg fog valósulni, és a paradicsom helyreáll. Az egész föld olyan lesz, mint az Édenkert, és megtelne a helyreállított és tökéletesített emberi fajjal. Ők lesznek a királyság alattvalói. És milyen boldog alattvalók lesznek!

Ézsaiás próféta ismét egy „hegyet” használva az Isten országának szimbólumaként azt írta, hogy ezen a hegyen az Úr „győzelmesen elnyeli a halált, és az Úr Isten letörli a könnyeket minden arcról”. (Ézsaiás 25:6-9). Azok, akik meghaltak, felébrednek a halálból, és lehetőséget kapnak arra, hogy élvezzék a királyság életet adó áldásait. Erről biztosít minket Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt első levelében, a 15. fejezetben, abban a csodálatos fejezetben, amely a halottak feltámadásáról szól. Először azok feltámadását írja le, akik Krisztussal együtt fognak élni és uralkodni, elmagyarázva, hogy ők a halhatatlanságra emelkednek. Ezt követően így folytatja: „Akkor teljeseedik be az írott mondás: A halál elnyel a győzelem. Ó, halál, hol a fullánkod? Ó, sír, hol a győzelmed?” 1 Korinthus 15:54,55

Ez is része lesz a királyság munkájának. Pál elmagyarázza, hogy Krisztus addig fog uralkodni, amíg

minden ellenséget „lábai alá” nem vetnek, és hogy „az utolsó ellenség, akit elpusztítanak, a halál lesz” (1 Korinthus 15:25-26). Jézus követői részesülni fognak a királyság e dicsőséges munkájában, mert ez az a királyság, amely a szövegünk szerint „a Magasságos szentjeinek népének lesz adva” (Dániel 7:27). Ez az a királyság is, amelyet a Jelenések 11:15 jövendöl meg, ahol ezt olvassuk: „E világ királyságai a mi Urunk és az ő Krisztusának királyságai lettek; és ő uralkodni fog örökkön örökké.”

Bár ezer évek telnek el ennek az országnak az előkészítésével, amikor végre eljön az ideje annak felállítására, az teljesíti mindazt, amit Isten megígért. Az ország hatalma először egy nagy „nyomorúság idején nyilvánul meg a világ előtt, amilyen még nem volt, mióta nemzetek vannak”, elpusztítva „e világ országait” (Dániel 12:1; Máté 24:3, 21, 22; Jelenések 2:26, 27). De ezen túl, amint azt a Jelenések 11:18 kinyilatkoztatja, a királyság felállítása jelzi majd a halottak feltámadásának idejét, amikor e korszak „szentjei” felmagasztaltatnak, hogy Krisztussal együtt uralkodjanak ezer évig a királyság szellemi szakaszában, és amikor az ősi próféták „fejedelmekké” lesznek „az egész földön”.

Akkor az egész világ megvilágosodik, és mindenki, kicsik és nagyok egyaránt, megtanulja tisztelni az Urat. Azok, akik továbbra is szándékosan ellenzik Istent és az igazságosságot – akiket ez a prófécia „a földet elpusztítóknak” nevez –, maguk is „elpusztulnak a nép közül”. ApCsel 3:23

Ekkor a királyság munkája befejeződik, és Isten, a menny és a föld Teremtője, ahogy Pál megjövendölte, „mindenben minden” lesz. (1 Korinthus 15:24-28). Így az Isten országának eszközei révén teljesülni fog minden keresztény imája: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10). Egyetlen imának sem lesz teljesebb és dicsőségesebb válasza, mint ennek!